

Évközi 17. vasárnap – 2014. július 26. – A év

Két rivális kereskedő cég vezetői a XVIII. század elején elhatározták, hogy a tengeren túli országok felé is bővíteni akarják a piacaikat. Ehhez persze hajókat kellett építeni, ami igen nagy feladat volt abban az időben. Egyik cég vezetői terveket kezdtek gyártani, munkásokat toboroztak, hatalmas fákat vágattak ki. A munkások éjjel-nappal dolgoztak: vágták, formázták, vésték, gyalulták a fákat, szőtték a vitorlákat. A hajóépítés mégis vontatottan haladt, mert nehéz és fáradságos munka volt. Az emberek sokszor belefáradtak, lázadoztak a szinte embertelen munkakörülmények ellen. Mikor végre nagy nehezen elkészültek néhány nagy hajó deszkáival és tartozékaival, és lecipelték a tengerpartra, hogy összerakják, a cég vezetői meglepődve és irigykedve látták, hogy riválisaik hajói már ott ringanak összerakva, felszerelve a hullámokon. Megkérdezték a másik cég vezetőit: „Hogyan voltatok képesek ilyen rövid idő alatt hajókat építeni? Hiszen mi is megállás nélkül dolgoztunk, és mégis csak itt tartunk?” A másik cég tulajdonosa csak ennyit válaszolt: „Ha hajót akarunk építtetni az emberekkel, akkor ne azzal kezdjük, hogy tervrajzokat készítettünk és egész erdőket vágatunk ki, hanem azzal, hogy felkeltjük bennük a vágyat a végtelen tenger iránt! Mi beszéltünk az embereknek a tenger és a szigetek szépségéről, a távoli tájak természeti kincseiről, az idegen országokkal folytatott kereskedelem nagy lehetőségeiről. Kedvet csináltunk sok embernek ahhoz, hogy tengerre szálljon, így aztán örömmel és lelkesedéssel építették föl ezeket a hajókat, és mindannyian alig várják, hogy útnak indulhassanak.

Ha az ember nem lát meg valami értéket, valami neki való szépet és jót egy dologban, eszmében, tevékenységben, vagy akár egy másik személyben, nehezen fog ragaszkodni hozzá, ha fog egyáltalán! Ha nem ismer fel kincsként valakit vagy valamit, akkor nem fog áldozatot hozni érte, legföljebb csak tessék-lássék. Így van ez a hittel és az egyházzal is. Sokszor hallok panaszkodni szülőket, nagyszülőket, hogy gyermekeik, unokáik nem élnek vallásosan, pedig ők „úgy nevelték őket”. Sokszor találkozom értetlenkedéssel azzal kapcsolatban, hogy vajon a mai emberek miért nem akarnak az egyházhoz tartozni, miért távolodtak el a szentségektől vagy az Isten parancsainak megfelelő életmódtól. Jogos fájdalmak és jogos kérdések ezek. Ugyanakkor meg kell kérdeznünk magunktól, meg kell kérdeznünk önkritikusan magunktól azt is, vajon sikerült-e vonzó értéként felmutatni a keresztény hitet, a szentségek gyakorlását, az egyházi közösséghez való tartozást? Mert ha csak egy olykor megterhelő szokás volt, érthetetlen családi hagyomány, egy a gyermekkor elmúltával levetendő dolgok közül, akkor nem csodálkozhatunk, ha az ember nem „marad” vallásos. Igazából nem is volt az soha. Ha pedig netán nemcsak közömbös gyakorlatokat, hanem éppenséggel taszító, kierőszakolt valamit látott egy-egy gyermek vagy fiatal a hitélet gyakorlásában, szabadságának meggátolóját Isten törvényeiben, szürke és unalmas „hivatal” az egyházban, akkor még inkább érthető, hogy eltávolodott a kereszténységtől. Valójában közel sem került hozzá soha.

Persze joggal mondható, hogy súlyos gond van a mai nemzedék értékítéletével: sok értéktelen, sőt romboló dolgot vonzónak tartanak, míg számos valódi értéket semmibe vesznek, nem ismernek fel! Ez tény és való, azonban attól az igazság még igazság marad: ha nem látnak meg benne valami nekik való, számukra szükséges értéket, akkor nem fogják elfogadni és gyakorolni a vallásosságot! Azonban ez teljesen természetes és rendjén való is így: legalábbis a mai evangélium tanítása szerint. Jézus földbe rejtett kincshez és értékes igazgyöngyöz hasonlítja az Isten Országát. Csak akkor kerül az első helyre az ember életében az Istennel való kapcsolat, és mindaz, ami ebből következik, ha tényleg kincsként ismeri fel, ha mindennél jobban vonzódni kezd hozzá. Ne gondoljuk, hogy ez nem lehetséges mindenki esetében! Az Isten Országá ugyanis minden ember igazi otthona, az Istennel való kapcsolat létszükséglet mindenki számára. Nem olyasvalami, amit könnyedén

nélkülözhetünk: épp ezért vonzó lehet minden embernek. Azonban ehhez a lényegét kell valakinek megéreznie: Isten szeretetét.

Hogyan lehet vonzó értéként, kincsként, igazgyöngyként felragyogtatni a hitet és az egyházat? Mindenekelőtt úgy, hogy a hívő emberek örömmel, lelkesedéssel élnek meg a hitüket. Ha látszik rajtuk, hogy az imádság valóban békével, lelki nyugalommal árasztja el őket. Ha a szentségekből valóban erőt merítenek a nehézségek türelmesebb viselésére, a nagyobb áldozatkésztségre. Ha Isten szeretetét megtapasztalva ők is könnyebben bocsátanak meg. Ha több örömmel, bizalommal ajándékozzák meg környezetüket a hitükből táplálkozva. Ha Isten parancsait nem önkényes, terhes igaként cipelik, hanem az Atya féltő, óvó szeretetét megérezve és viszonzva igyekeznek betartani, mert meg akarják tartani jónak azt, ami jó. Igen, ha meggyőződésesen így próbálnak élni, akkor a hitük, ami ennek az életformának a táptalaja, vonzó kincsként fog csillogni mások előtt is.